

Sygn. akt V CSK 37/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa V. S.A. w W.
przeciwko "B." Sp. z o.o. w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 19 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 667/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód V. S.A. z siedzibą w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 sierpnia 2014 r. zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13 marca 2014 r. w części, w jakiej nakaz zapłaty został uchylony i powództwo oddalono w ten sposób, że nakaz zapłaty utrzymano w mocy w zakresie dalszej kwoty 262.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie nakaz zapłaty uchylono, a powództwo oddalono, oddalającego dalej idącą apelację powoda.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., podnosząc, że wyjaśnienia wymaga problem określeniu na tle art. 709¹⁵ k.c. czy korzyścią uzyskaną przez finansującego jest cena sprzedaży przedmiotu leasingu czy też jego wartość rynkowa.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na przesłankę istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa - mimo wystąpienia takiej potrzeby - nie doczekał się wykładni albo że niejednolita jego interpretacja wywołuje w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych rozbieżności w judykaturze, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności, zawierającej szczegółowe omówienie, na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, a w przypadku istnienia rozbieżności w judykaturze, przytoczenia odpowiednich orzeczeń i wyjaśnienia, na czym owe rozbieżności polegają (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, nie publ.; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, nie publ.; z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 43; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06; z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.). W przedstawionym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołano szereg orzeczeń sądowych, które dotyczą różnych etapów i okoliczności zbywania przedmiotu umowy leasingu. Stanowisko judykatury ustabilizowało się i obecnie zgodnie przyjmuje się, że jeżeli doszło do sprzedaży przedmiotu leasingu, korzyść leasingodawcy wyznacza cena uzyskana przy sprzedaży (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2013 r., V CSK 566/12, OSNC 2014, nr 10, poz. 102), jeśli natomiast do sprzedaży nie doszło, podstawa obliczenia korzyści powinna być wartość rzeczy zwróconej przez korzystającego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2015 r., I CSK

64/14, nie publ.). Skarżący nie przedstawił żadnych przekonujących argumentów wykazujących potrzebę zmiany lub modyfikacji tego poglądu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.